

[Tom Behnke]

»I andre tilfælde end de i stk. 1 og stk. 3 nævnte kan tiltale kun frafaldes efter rigsadvokatens bestemmelse under forudsætning af, at der foreligger særlig formildende omstændigheder, og at tiltale kan frafaldes uden skade for nogen offentlig interesse.«

Dette og flere andre steder er bemærkningerne meget statsfikseret; man tænker mere ud fra de offentlige tankegange end ud fra offerets stilling. Men som jeg også sagde: Når vi ser bort fra, hvordan bemærkningerne er kommet til at se ud, så kan vi sige, at paragrafferne ser udmærkede ud.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 186:

Forslag til lov om ændring af lov om kreditaftaler. (Kreditophysninger i forbindelse med lån mod pant i fast ejendom).

Af justitsministeren (Engell).
(Fremsat 22/1 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Som det fremgår af bemærkningerne til dette lovforslag, er det primære sigte at afhjælpe visse praktiske problemer i den bestående lov om kreditaftaler. Helt konkret er det et forsøg på at tydeliggøre reglerne om meddelelse om kreditomkostninger i forbindelse med køb af fast ejendom.

Socialdemokratiets umiddelbare reaktion på dette lovforslag må naturligvis være, at vi

kan støtte det, forstået på den måde, at ethvert tiltag, der betyder, at det bliver let og overskueligt for forbrugerne, er godt, ligesom det naturligvis også er godt, hvis det er muligt at gøre det administrativt lettere.

Men som jeg startede med at sige, så er det Socialdemokratiets umiddelbare reaktion. Jeg føler behov for at erindre justitsministeren om bl.a. Socialdemokratiets reaktion i forbindelse med kreditaftalelovens behandling i foråret 1990. Under såvel anden- som tredjebehandlingen gav vi ikke mindst på baggrund af de mange meget alvorlige reaktioner udefra udtryk for vores dybe betænkelighed over den tekniske udformning af det lovforslag, vi dér havde til behandling. Dommerforeningen og Advokatrådet kritiserede teknikken. Derfor kunne vi dengang ikke stemme for forslaget, da vi ikke ønskede at tage et medansvar for en lovgivning, der forlods og fortsat undervejs i behandlingen var udsat for så alvorlig en kritik, som tilfældet var, og fra så kompetente personer, som kritikken kom fra.

Det lovforslag, vi behandler i dag, bekræfter jo meget godt den skepsis, vi nærrede i 1990, ligesom tidligere reaktioner fra bl.a. pengeinstitutterne jo også har bekræftet, at der var noget galt med teknikken.

Det må indrømmes, at det naturligvis er godt, at ministeren kommer til erkendelse og vil rette nogle af fejlene, som jeg forstår det er hensigten med dette forslag. Men det er beklageligt, at ministeren i forbindelse med høringsvarene giver udtryk for, at dette lovforslag er helt og fuldt i overensstemmelse med de rejste ønsker til løsning af problemerne fra de hørte parter. Sådan som jeg læser høringssvarene, er det en sandhed med endog store modifikationer. Den klarhed og overskuelighed, der burde være resultatet, er jo ikke kommet ud af det fornyede forsøg. Det indeholder fortsat en række tekniske uklarheder, som vi ikke føler det acceptabelt at fortsætte med i denne lovgivning.

Som ministeren kan forstå, er vi altså enige i hensigten, akkurat som vi var i 1990, og vi er også enige i hensigten med lovforslaget, men til gengæld er vi ikke enige i den løsningsmodel, der her er lagt frem. Mit håb er, at vi denne gang under udvalgsarbejdet kan finde frem til en fornuftig løsning. Det vil vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side lægge op til, og det